

No desaprofitar l'ocasió

«Hem vingut a ser reconeguts com a subjecte polític, com a nació sobirana i (si la gent ho continua volent) com a estat independent»

De vegades fa la sensació que el moment actual no és fruit d'una batalla política i judicial sinó d'una sèrie de mediadors ocults que hagin propiciat una mena de "tabula rasa" on tothom pugui començar a buscar una alternativa a les unilateralitats viscudes a ambdues bandes del conflicte. Però no: les reaccions dels europarlamentaris socialistes espanyols davant la posició del president del Parlament, la insistència de la Fiscalia en obstaculitzar el compliment de la sentència del TJUE, el fet que Oriol Junqueras continuï empresonat o la manca de celeritat en la retirada de les euroordres contra Puigdemont, Comín, Puig i Ponsatí fan pensar que no hi ha hagut cap altra cera que la que crema: no hi ha impostura, no hi ha guió, és tot tan cru i tan real com sembla. L'Estat ha decidit reprimir i perseguir l'independentisme, els tribunals europeus (que no els estats) intenten impedir-ho o pal·liar-ho i a Catalunya, mentrestant, tothom intenta sobreviure a la persecució com pot o com sap. I malgrat tot, malgrat aquesta guerra moderna tan explícita, de vegades l'independentisme aconsegueix guanyar alguna batalla. Ha estat una setmana important. I, tot i això, encara hi és el dinosaure.

Podem estar contents de les últimes victòries judicials però només una carambola farà que aquestes puguin iniciar un desllorigador al problema: concretament, el suplicatori al Parlament podria dur a un debat on aflorés tot el conflicte i on, només com a hipòtesi, la majoria de parlamentaris poguessin admetre o bé el dret a l'autodeterminació dels pobles (reconegut en tractats internacionals) o bé, com a mínim, els excessos d'Espanya en els càstigs imposats i possiblement (només possiblement) l'inici d'un expedient d'expulsió. Tot això són hipòtesis, però només hipòtesis: però de cap manera no és ficció o fantasia. Així i tot, com diria l'acudit d'Eugenio, "pero hay alguien más?". Bé: en cas que aquest debat no es produís o no apuntés a una conclusió favorable a l'independentisme, l'alternativa que quedaria seria que la nova immunitat de Puigdemont envalentís el president per gosar promoure un avançament electoral i, possiblement, crear una atmosfera més "de victòria" del que hem viscut els últims mesos i això duqués cap a un reforçament de la majoria parlamentària independentista, sigui amb victòria d'ERC o de JxCat, però amb aquella fita del 50% sobrepassada. La qual cosa, en termes ambientals, pot provocar un nou trimestre d'unilateralitats (ara més reforçades). Tot això pensant en Europa i en Catalunya, però fixem-nos també un moment en Espanya:

Diuen que la legislatura espanyola tirarà endavant sobretot perquè l'alternativa no interessa ni a ERC ni a PSOE: llegeixi's unes terceres eleccions amb probable derrota del PSOE (i auge de Vox i de tota la dreta). Penso que ERC ha de ser molt conscient en aquests moments que no pot prescindir de la negociació d'un referèndum si no vol malbaratar una oportunitat històrica, reforçada pels esdeveniments esmentats en l'anterior paràgraf. Europa no ha acabat de donar les últimes bones notícies i Catalunya, crec, tampoc. Espanya va pel camí d'assolir aquella mala imatge del torero abusador tan ben retratat a la pel·lícula *Ferdinand*, on el toro pacífic acaba sent salvat per la pietat del públic i pel càstig als excessos del matador. Aram amb el públic (i el veritable àrbitre) més aviat a favor, jugar a la defensiva seria un pecat imperdonable. Tornem a tenir cartes guanyadores si les fem servir bé, si apartem els partidismes (de tothom) i si no oblidem què hem vingut a fer en aquest conflicte. I hem vingut a ser reconeguts com a subjecte polític, com a nació sobirana i (si la gent ho continua volent) com a estat independent. Oblidar, aparcar o rebaixar aquesta màxima serà un nou suïcidi de tot l'independentisme. Sigui qui en sigui el culpable.